

سرمقاله

مجتبی نظری
مدیر دوبلژ تلویزیون

جای خالی مرد ماندگار دوبله ایران

حسین عرفانی از گویندگانی بود که جای خالی صدای او در حافظه شنیداری همه ایرانیان به چشم می‌آید. استاد حسین عرفانی، متولد پنجم مرداد سال ۱۳۲۱ در تهران، مردی که فعالیت هنری خود را از دهه‌ها پیش یعنی از سال ۳۵ و بازی در تئاتر آغاز کرد اما آنچه موجب شهرتش شد، صدای جادویی اش بود که او را در گنجینه شنیداری یک کشور جاودانه کرد.

او صدایی منحصر به فرد داشت، صدایی به قول بسیاری از بزرگان دوبله، مردانه و محکم و در عین حال انعطاف‌پذیر با قابلیت تیپ‌سازی بسیار قوی که همین مسئله او را از بسیاری گویندگان معاصر خودش هم متمایز کرده بود.

صدای مرحوم عرفانی را در فیلم سینمایی «کازابلانکا» نمی‌توان از یاد برد، جایی که استعدادش را در صدای پیشگی همفرضی بوگارت به اثبات رساند و در گویندگی به جای کلارک گیبل در «برباد رفته» تثبیت کرد.

تیپ‌سازی مشهورش در سری فیلم‌های «دی‌دی» و ماندگار کردن این کاراکتر جذاب در بین ایرانیان، و همچنین شخصیت مدیر کل در سریال مدیر کل از دیگر فعالیت‌های درخشان استاد عرفانی به‌شمار می‌رود، مردی که خودش هم شوخ‌طبع و طنزناز بود و این ویژگی را در فعالیت‌های هنری اش هم به‌منصه ظهور رساند.

وجود اشخاصی مانند مرحوم عرفانی در این عرصه خطیر، نعمت بزرگی برای هنر ایران زمین است، مردی که بعد از یک سال از نبودنش، حالا جای خالی اش بیشتر از همیشه در حافظه شنیداری ایرانیان بویژه در میان همکارانش به چشم می‌خورد.

به عقیده بسیاری، او ستاره درخشانی در آسمان هنر کشورمان بود که تواضع و فروتنی اش بر درخشندگی و تالگو بی نظیرش می‌افزود، به گواه تمام نسل‌های بعد از خودش همیشه مانند معلم و پدر مهربان کنارشان بود؛ هنرمندی که در سخت‌ترین لحظات زندگی هم لبخند پر لب داشت و تکه کلام «عمو جون حله» ورد زبانش بود حتی در آخرین لحظات زندگی اش بر رو تخت بیمارستان.

یادش تا همیشه ماندگار

صادق پروین آشتیانی

نویسنده و کارگردان «صدای منو می‌شنوید؟»

در گفت‌وگو با «صبا»:

کسی از این فیلم حمایت نکرده!

«صدای منو می‌شنوید؟»

مخاطب عام را در بر نمی‌گیرد

فریا آهنگ؛ بازیگر و کرافیسٹ در گفت‌وگو با «صبا»:

نقش تلویزیون در حمایت از
مستندها سازنده است

نگاهی به روند پیدایش و اجرای تعزیه در ایران

سوگواری به رسم قدما